

Κι' Αὐτός, ὁ Ἕνας, ὁ Ἀσυγκριτος, ὁ Ἀσυγκίνη-
τος τὴν ἀγάπησε, τὴ μικρὴ ἀχτίδα.

Σχεδὸν σὰ νὰ μὴν ἄκουσε, χωρὶς νὰ προσέξει,
ἐξακολουθῶν τὸ τρελλὸ τοῦ διαβὰ ὁ ἀνεμῶς...

Κάτω ἀπὸ ἓνα ἱσκιωμένο κυπαρίσσι στὴ μοναξιά
τῆς ἐξοχῆς, σκυμένος ἀπάνω σὲ μιὰ μικρὴ χλωμὴ
κοπέλλα ποὺ τὸ ἴδιο ἀπομεσήμερο, ἐνῷ τραγουδοῦσε,
ἀσυγκράτητα τραδηγμένη, μὲ κάτι ἀπλανο καὶ θαμ-
νωμένο στὸ βλέμμα τῆς, τὸν εἶχε πλησιάσει καὶ εἰς
θελήσει τὴ μελωδίᾳ τῆς φωνῆς του νὰ φιλήσει, εἶδε
ὁ Τραγουδιστὴς τὴν ἀχτίδα λίγο μακρύτερα νὰ παίζει.
Σὰ νὰ τὸνε φώναζε ... ἦ καὶ νὰ τὸν προκλοῦσε ...
ἴσω; καὶ νὰ σάρκαζε. Κ' εἶτανε τόσο ἀνάλαφρη,
τόσο γλυκιά. Ἄφησε μόνῃ τὴ μικρή, κι' ἄς ἐκλάφει
μ' ἓνα σπαραγμὸ ποὺ τραγικὰ ἀντήχησε στὴν ἀπέ-
ρριπτη σιγαλιά, μόνῃ κάτω ἀπὸ τὸ κυπαρίσσι τ' ὀλό-
μυρο, ἐρημικὸ στὴ φεγγαροφωτιστὴ πεδιάδα, κι'
ὥρμησε νὰ πιάσει τὴν ἀχτίδα. Παιχνιδιάρικα, σὰ νὰ
τὴ διασκέδαζε τὸ κυνήγημα καὶ ἡ προσπάθειά του,
γλύστρησε καὶ τὸν τράβηξε πρὸ πέρα, ὀλοένα πρὸ
πέρα, χωρὶς ἀνάπαυση. Τὸ παιχνίδι ἐνστιχτα εἰσέρε
καὶ μὲ τοὺς πρὸ ἐξαλειπτιζμένους τοῦ ἐλιγμούς. Εἶτανε
τέτοιος ὁ θρίαμβος νοσταλγικὰ νὰ τὴν κυττάζει ὁ Σκα-
κουστός Τραγουδιστὴς — ἴσως σήμερον μόνον δειλὰ
νοχτοπούλι εἶχε μαζέψει, νοχτοπούλι ταπεινά, ἀ-
σχημα, κι' ἄς τῆς ἄρεζαν χθὲς ἀκόμα, κι' ἄς τὴν
τορρᾶννοῦσε μὲ τὴ φαινομενικὴ τῆς προτίμησιν ποὺ
ὅλο ἄλλαζε—εἶτανε τέτοιος ὁ θρίαμβος, ποὺ πρὸ με-
γάλο, πρὸ ἐπιβλητικὸ ἀκόμα τὸν ἤθελε. Ὁλη νύχτα
ἐφευγε, ὅλη νύχτα τὸν ἀνάγκασε νὰ τρέξει τρελλὰ,
σχεδὸν ἀσύνοιδα τοῦ δρόμου. Ἡ αὐγὴ τὸνε βόηκε
στὴ ράχη κάποιου φηλοῦ βουνοῦ μὲ τὰ μᾶτια ἐκστατικὰ
χαμένα στὸ Βασιλεῖμα τῆς μικρῆς ἀχτίδας. Καὶ γιὰ
πρῶτὴ φορὰ καταράσθηκε τὸν Ἥλιο, ἐνῷ μ' ἀπόφαση
ἐσφίγγει τὰ νύχια μέσα στὰ χέρια, θαγκάροντας σὺν-
χρονα τὸ στόμα του, κι' ὠρρίζεταν ποτὲ νὰ μὴν ἀφή-
σει τὸν ἐκπτό του νὰ σκύψει νικημένο ...

Ὁ Πόθος τραγοῦδι ἀνεμῶν καὶ θέλησης τοῦ
τόνισε, τραγοῦδι πρωτάκουστα ποὺ μ' ὅλη τὴν ἀ-
γωνία του μ' ἀπορία τὰ αἰστανότανε νὰ δημιουργοῦν-
ται, τόσο τοῦ φαίνονταν ὑπεράνω τῶν ἄλλων, ποὺ κι'
ἐὰν τέλεια τὰ πίστευε, ὑπεράνω τοῦ ἴδιου Ἐγὼ του.
Τὸ Νόημα τῆς ζωῆς γενότανε γι' αὐτὸν μετωμένο,
πλῆριο, τὸ Νόημα ποὺ ἀνώφελα εἶχε γυρῆσει σὲς
πολλὰς πλούσιες ἀνθρώπινες ὑπαρξεις καὶ ποὺ τοῦ τὸ
εἶδνε τώρα μιὰ Ἀγάπη. Στὴν πλατιά ἐρημιὰ τὰ σκόρ-
πισε τὰ τραγοῦδι του, κανένας ἄλλος νὰ μὴ τὰκού-
σει, ἀγὰρ νὰ μένουνε, τὰ σκόρπισε περιμένοντας τὴ
νύχτα μὲ τόση ἐλπίδα, γιὰτὶ ἀνίκητη θάτανε ἡ Δύ-
ναμις τους. ... Ὅμως τὴ νύχτα, ὅλη νύχτα, πολλὰς
νύχτες ὀλόκληρες, ἀνώφελα κυνήγησε τὴν ἀχτίδα.
Εἶχε πῶς ἡ μικρὴ ἀχτίδα ἄκουε ἀκατάπαυστα τὴν
ἄφραστη ἀπὸ ὅποιο τραγοῦδι μουσικὴν τοῦ Σύμπαν-
του ... Ἐξάλλα λάμπανε τὰ ἄλλοτε γλαρά του μά-
τια μεγαλωμένα στὸ ἀδυνατισμένο ἄσπρο τοῦ πρό-
σωπο ὅπου εἶχε σβῶσει ἡ αὐτὴ ἐκφραση καὶ τὸ χαμό-
γελο σ' ἓνα σπασμὸ θελητικὸ μὰ κι' ἀπελπισμένο. Δὲ
σίμωνε πιά στὰ χωριά, τὸν πλῆγανε ἀνυπόφορα ἡ
ἰδέα ὅτι θὰ μπροῦσε μιὰ ἄλλη κοπέλλα τὴν ἀγάπη
τῆς νὰ τοῦ χαρίσει. Μόνον τ' ἀδιάβστα βουὰ καὶ ἡ
θάλασσα τὸν σταματοῦσαν. Ὁ Ἥλιος ἀνατέλλοντας
τὸν ἔδλεπε ν' ἀγναντεύει τὸ στερεὸ ἀντιφάγγισμα τῆς
ἀχτίδας σ' ἓνα κόμα ποὺ ἄγριο ἔσπανε φιλιώντας καὶ
καταστρέφοντας τὴν ἀερογαλιά, νὰν τ' ἀγναντεύῃ
μ' ἓναν Πόθος μανιασμένο ν' ἀγκαλιάσει καὶ Αὐτὸς
τόσο ἱσχυρὰ ποὺ θὰ κατάστρεφε ἢ τὸ ὑπεράνθρωπο

θὰ ἐπλάθε ... Καὶ τραγουδοῦσε μὲ τὸν αἰματωμένο
πόνο τοῦ ἀπεγνωσμένου τοῦ ἀγῶνα.

Ὁλοένα πρὸ ἀργὰ καὶ πρὸ βιαστικὰ δειχνότανε ἡ
ἀχτίδα, καὶ αὐρὶο θὰ χάνετο γιὰ μέρες. Σωριασμένο
χάμω, τέντωσε τὰ χέρια, μὲ τὰ δάχτυλα ἐρβάνοιχα γιὰ
νὰ εἶναι πρὸ μακριά, στὴ χλωμὴ, χλωμὴ τῆς λάμψης.
Μὰ ἐξέφρα μέσα στὴν ἀπόλυτη θριαμβευτικὴ χαρὰ
τῆς μιὰ ἀμφιβολία διαπέρασε τὴ μικρὴ ἀχτίδα. Ἄν
τὴν ἔδεχνοῦσε, ἂν ὅταν ξαναγυρνοῦσε δὲν τὴ γνῶριζε
πιά, ἂν δὲν ἐξακολουθοῦσε τὸ τρελλὸ παιχνίδι; Ὅχι!
Δὲν τὴν ἔμελε γι' Αὐτόν. Αὐτὸς σχεδὸν δὲν τῆς
ἄρεσε, γιὰ τὴν Ἀγάπην του τὴν ἔμελε. Δὲν ἤθελε
ποτὲ ἀλλοιωτικό, λιγότερο ὁδυνηρὰ νοσταλγμένο νὰ
δεῖ τὸ ἀντιφάγγισμά της μέσα στὰ μάτια του, δὲν
ἤθελε νὰ ἐπιζητήσει, μ' ὅποια μορφή, ἀκόμα καὶ τὴν
πρὸ ἰδανικευμένη. Ζήλεψε τὸν ἐαυτὸ τῆς στὸ Τρα-
γοῦδι του, τὴν Ἰδέα της ποὺ ἴσως τὴν ἀγωνία τοῦ θὰ
γαλήνευε ... Καὶ γιὰ ἓνα τῆς Φιλί τὴν τελευταία
στιγμὴ—ὅταν ἡ ἀπόκτηση συμπλήρωση δὲ θὰ ἔ-
φερνε ἀλλὰ μόνον ὑπερένταση—τοῦ ζήτησε τὴ φωνή
του, τὴν πνοή ποὺ τραγουδοῦσε μέσα του. Κ' ἐξάλ-
λος χωρὶς νὰ στοχαστεῖ τί χάριζε τῆς τὴν ἔδωκε, ὅλη
τὴ ζωντανή τὴν ὑπαρξή. Ἀνθρώπος δίχως ψυχὴ μαρ-
μάρωσε. Σαρκαστικὰ γέλασε ἡ ἀχτίδα σύμφωνα μὲ
τὴν ὑπόσχεση καὶ πρὸ πολλοῦ—γενναϊοκαρδὰ—μιὰ ὥρα
χαϊδεύοντας τὴν παγωμένη πέτρα.

Ἐρχονται οἱ κοπέλλες ἀπὸ τὰ μακρυσμένα χωριά
γονατιστὲς τὴ λατρεία τους μὲ λουλούδια ν' ἀναθέ-
σουν, στὸ Μαρμαρωμένο Τραγουδιστὴ, λουλούδια τοῦ
καμήλου καὶ τῆς ἀποσίωσης ποὺ παρήγορα τὰ πι-
στεύουν μὰ ποὺ ἂν τὰ αἰσθανότανε ἀνθρώπινα βραχὶά θὰ
θὰ τὸν πονοῦσαν. Τὰ πεθαμένα τοῦ μάτις καρφωμέ-
να ἀπόμακρα περιμένουν ἀκόμη καὶ πάντα τὴν ἀχτί-
δα ποὺ ποτὲ δὲ θὰ ἔρθει.

Τὸ παραμῦθι μέσα στὴ φεγγαρογοιότη τὸ θυμῆ-
θηκε μόνον ἡ μικρὴ ἀχτίδα ὀλάσπρη, σὰ σάββανο-
ἓνα σάββανο ποὺ σφιχτὰ ἐνωμένους σκεπάζει τὸ Θά,
νατο καὶ τὴ Ζωή, τὸ θυμῆθηκε γιὰ νὰ τὸ διηγηθῇ
στὸν ἀνεμο ποὺ ἀδιάφορος ἔτρεχε νὰ χαϊδέψει τὰ λου-
λούδια—τρυφερά σκύδανε στὸ χῶμα—μ' ἓνα γέλιο
ἢ μ' ἓνα λυγμό;

ΑΔΙΚΗΣ ΘΡΥΛΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. **Ἀθῶο κι ἀφελῇ.** Τυπώνουμε δὲ τὸ ἐπι-
γραμμὰ σου σὺς «ὑπερκριτικούς». Πολὺ μᾶς ἄρεσε
καὶ ὁ **ὄρος καπονισμός** ποὺ χαριστηρίζεις μὲ δια-
τίνε τοῦστειροῦς λόγιους, τὰ φιλολογικὰ κατόνια δηλ.

Στοὺς ὑπερκριτικούς.

Χρειάζεται ἀλαφρομναλία,
καπονισμός καὶ οἷση,
γιὰ νὰ ξυγγοράφεις κοινὰς
στὴν «Κριτικὴ καὶ Ποίησι».
Χειροτονεῖσαι δὲ σοφὸς
ὄχι ἅπαξ, μὰ πολλάκις,
ἂν Μπουρνισιάκης λέγεσαι,
ἢ κἂν Ἀποστολάκης.

— κ. **Ἀνυπόμονο.** Ὁ «Νουμάς» τυπώνεται κάθε
Σαβᾶτο μὰ δίνεται στὰ κίοςκια κάθε Τρίτῃ δειλινή.
Ἄν τὸν θέλεις, νωρύτερα, τὸν βρίσκεις στὸ βιβλιο-
πωλεῖο **Κονιλάρα** (Ἀκαδημίας 53).